

Ostatní 2006

aneb

...konečná...

Ostatní 2006

1.1. – 31.12.

Proč ostatní? Protože ne všechny akce byly jízdní cestovatelské či poznávací, zkrátka zařaditelné. Letos se jedná o podpůrnou akci technického zabezpečení, na pozvání návštěva věže se zvonící Svatovítské katedrály na Pražském Hradě a proměna v Pražské ZOO.

Tak pěkně od začátku.

Nosiče 2006

V době sezónního klidu probíhala mocná modernizace všech kol. S tím souvisela výroba nové verze nosičů. Tyto nové budou mít jiné mechanické vlastnosti a především budou přibližně o polovinu lehčí. Tedy, ne, že by to bylo při námi převážených hmotnostech nějak významné, ale zase proč s sebou tahat zbytečně mrtvou váhu. A jako všechno co děláme, je i toto poněkud komplikované. Vlastně kvůli mně. Umím totiž nosiče navrhnout, spočítat, připravit výrobu, koupit materiál, naporcovat jej a připravit na svaření. A tady to nastává. Neumím svařovat. To je celá složitost. Pokaždé, když chci něco kolem svařování realizovat, musím někde někoho přesvědčit, že jeho jediným životním snem je nějakou moji ptákovinu svařit. Tentokrát to odskákal náš dlouholetý kamarád a příznivec ze Žižkova Pavel. A aby to bylo opravdu všechno špatně, musím k němu dopravit nejen hromádku železek v mnoha případech řádně naohýbaných, ale také celá jízdní kola, na kterých budou posléze nosiče trůnit. Podstata tohoto problému tkví v tom, že nemáme stejné rámy. A tedy je každý jinak vysoký, každý má jinde patky na vidlicích, na různých místech jsou i podsedlové úchyty. Tedy se každý nosič vyrábí namíru k danému kolu. Tedy je potřeba abych dopravil k Pavlovi na Žižkov čtyři kola a čtyři hromádky železa. Naštěstí pomohl Honza Soukup a jeho firemní vozidlo.

nakládka na Vinohradech i vykládka na Žižkově proběhla bez nejmenších potíží a teď už je to jen o mojí vůli a šikovném Pavlovi. Proč o mojí vůli? No, už jsme se s Pavlem nějakou dobu neviděli a on se mi snaží převyprávět veškeré dění od našeho posledního setkání. Potud v pořádku. Jenomže Pavel má takovou drobnou nectnost. Jakmile začne mluvit, zastavěj se mu ruce. A udržet v chodu oboje znamená mít obrovskou vůli koordinovat oboje.

Co je velmi kladné, že nám přeje počasí. Pavel totiž není vybaven dílnou, která by snesla

svařování a tak se tyto činnosti odehrávají venku před jeho garáží, k ohromné radosti všech sousedů bydlících nad tímto místem. Ono totiž kromě prskání svářečky a smradu spáleného železa se prostorem nese i libý zvuk řevu rozbrušovačky.

Všechno šlo poměrně dobře. A tak jsme v odpoledních hodinách akci ukončili naprostým

zdarem. Zbývá jen dovézt všechna kola zpět a potom ještě právě vzniklé nosiče obrousit, začistit a natřít. Tím budou kostry hotové. Následující práce budou: osazení mechanickými částmi a později elektroinstalací. Ale to už je jiná, i když také ne nejkratší kapitola.

Štědrý den 2006

To asi bydu muset vysvětlit.

Štědrý den 24.12. 2006 byl den, kdy jsme kolektivně, avšak každý zvlášť, usoudili, že tento den je natolik zvláštní, že by to chtělo zmizet z domova od příprav Štědrého večera a jiného shonu. Celé to vlastně vymyslela Tatranka. Den začne tím, že půjdeme s ní a Pišingrem, její sestrou, do zvonice věže Svatovítské katedrály, kde budeme svědky Vánočního vyzvánění. A to přímo u zvonů.

Sešli jsme se opravdu za pár minut devět u vchodu do katedrály. Tam se nás ujala Tatranka a zavedla na schodiště věže. Obvykle bych vrčel, že schody nejedou, že je to nahoru moc daleko, že tu ani nosiče nemají a podobně. Avšak nějak mi nic ze zmíněného nevadilo a co víc zmocňovala se mě zvědavost. Zejména proto, že se patrně do těchto míst dostanu kdoví kdy, jestli vůbec. A tak jsme za chvíli nahore.

tady nám sestry v kostce sdělily co se bude dít a jaké to má pravidla. Pak se pozdravily s již přítomnými jinými zvoníky a pak se už čekalo na ten správný čas. Teda ale není tu teplo. Vidím přímou souvislost mezi pocity chladu a zcela otevřeným prostorem nad nádvořím. Že prý je to tu kvůli tomu, aby měl kudy odcházet zvuk, který produkují zvony. Pche!! Kecy! Obyčejný šlendrián. Kdyby byli co k čemu, tak je tu nainstalována tepelná clona. Taková stejná jako bývá u vchodu do obchodůků.

No a je tu doba, kdy začíná to, kvůli čemu tu jsme. Přítomní zvoníci se chopili provazů a začali mocně tahat. Ozvaly se první váhavé údery.

Musím přiznat, že to tu mají dost nahlas. Pravda, před zahájením nám sestry rozdaly ucpávky uší, ale někteří jsme je odmítli.

Představení bylo úžasné. Kdo nikdy neviděl, jak se zvoníci lopotí s pohybováním zvonem, který váží kolem dvou tun a to ještě tak, aby srdce vždy udeřila v souhře s druhým zvonem, který ovládá jiná dvojice, nedovede si představit o co jde.

Po skončení „koncertu“ nás hlavní zvoník ještě provedl zbykem věže a ukázal největší zvon Zikmund. Velmi zajímavě a poutavě o něm a vůbec o zvonění vyprávěl.

Avšak všechno jednou končí a tak i my před polednem opouštíme Pražský hrad. Nejdeme daleko. Jen do nedalekého podniku za účelem načerpání tepla. Na té věži fakt nebylo teplo.

Nad hřejivými a hřejícími nápoji probíráme co jsme právě viděli a prožili. Tatranka s Pišingrem přidávají svá vyprávění a postřehy z jiných věží, kam se dostaly jako tahači špagátů. Ne, nic ve zlém, obdivuji to. Zejména pak to, že Pišingr jezdí křížem krázem republikou, navštěvuje zvonice, kde to jde si zazvonit, sbírá a třídí veškerá technická data o zvonech, sbírá bajky a pověsti a o tom všem napsala a vydala knihu. A tak nám čas pěkně v poklidu ubíhá. Jo, čas. Teď je ten správný moment na to opustit tento podnik a přejít k další části programu dnešního dne. Půjdeme do ZOO. To taky vymyslela Tatranka.

ZOO 2006

Jak už jsem řekl, vymyslela to Tatranka. V ZOO je dnes návštěvní den s tím, že se může zvířátkům něco přinést a ošetřovatelé jim to ve vhodný čas a ve vhodném množství předají. A prý jim taky říknou od koho to dostala. Ta budou šťastná!!! Nebo, že bych něco přeslechl? No, v každém případě je to možnost jak navštíví naše adoptivní miminko – želvu Pardálí, Tatranciny vlky a Pišingrovy létající myši.

Tohle sice není ona, ale je taky pěkná, né?

Ale tohle jsou oni...

Bohužel Kaloně ani jiné letouny jsme nefotili. Nakonec zkuste si to někdy sami. Oni furt nějak poletují a nemají nejmenší chuť pózovat. Zato jsme prošli i ostatní částí ZOO,

podívali se na to, jak se zvířátka mají v zimě a pochopitelně jim taky něco donesli, ale nechali to u vchodu, tak jak to ukládaly regule.

před 17tou hodinou, kdy se ZOO zavírala jsme ji opustili a zamířili ke svým domovům. Čeká nás večer s dářečky, rodiči, blížkými, příbuznými.

Tak a to je pro letošek úplně všechno. Dárky byly rozdány, svíčky dohořely, vánoční televizní pohádky shlédnuty, Štědrý den končí.

Tak se všichni mějte, a nashledanou v lednu u podnikání dalších šíleností.

Dig.

© Hell's Tour_{club} 2006
Dig
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz